Rots gevorm soos 'n Arend - Sabino Canyon.

Sabino Canyon.

Deur die eeue heen het God Sy magtige werke deur die uitgesoekte manne op uitgesoekte plekke verrig. So is dit vir die gelowige dat die wonder van die werke onafskeidbaar is van die plekke self. By Moses was dit die berg Sinai, ‘n plek wat selfs die hedendaagse Joodse nasie eerbiedig en dierbaar is. Dawid laat dink aan die Stad van Dawid, die heilige stad Jerusalem, wieg van die Christendom eintlik deur Jesus se voete getrap. Hier het die keuring van baie van Sy dissipels plaasgevind; ook hier het Hy die laaste maaltyd geïnisieer. Net oorkant die vallei is die stil Tuin van Getsemane, waar Hy gebid het: “Nie my wil nie, maar u wil geskied.” Net noord van hierdie stad is die berugte Golgotha-heuwel, plek van angs en dood vir Jesus, die geofferde Lam.

Die eiland Patmos word onder Christene onthou omdat dit die plek was van Johannes se wonderlike openbaring. Hier het God ‘n mens besoek en hom alles gewys wat van daardie dag af tot die eindtyd oor die aarde sou kom.

So was dit dat God, wat met die harte van mense gehandel het soos Hy altyd deur die eeue gedoen het, as een van Sy ontmoetingsplekke met Sy profeet van hierdie generasie gekies het, die groot, ruwe reeks van die Catalina-berge en, binne hierdie reeks, ‘n canyon bekend as Sabino Canyon. Tucson lê aan die basis van hierdie reeks en kan as ‘n glinsterende juweel gesien word vanaf die Sabino Canyon-roete in die nag.

Van vroeg in sy lewe het Broer Branham die wenkende roep van die weste gehoor. In 1927 het hy gehoor gegee aan die oproep, maar het teruggekeer oos toe sy broer gesterf het. Dit was dertig jaar later dat hy weer van die weste gepraat het, terwyl hy in vergaderings in Waterloo, Iowa, met ‘n paar baie dierbare vriende, die Norman-familie, was. Broer Norman het pas ‘n begeerte uitgespreek om van Iowa af te trek en Broer Branham het vir hom gesê dat, as dit hy was, hy geglo het dat hy wes sou gaan. Grootlik beïnvloed deur enigiets wat hul vriend die profeet gesê het, het die Normandiërs na Tucson verhuis. Dit het hulle op ‘n strategiese plek geplaas, die poort na Sabino Canyon.

Die eerste wat ek geweet het van Broer Branham se belangstelling in Tucson was in Januarie 1961, toe hy die tweede keer na Beaumont, Texas, gekom het vir ‘n vergadering. Ek onthou

hoe hy gesê het dat hy op pad was om die Normandiërs te besoek en Javelina te gaan jag, en hoe ek my verwonder het dat hy net sewe koeëls saamgebring het. Hy het my aanbod van die hand gewys om die visier van sy geweer aan te pas by die baan waar ek 'n lid was, en gesê dat hy dit in Tucson sou verstel met ses van die koeëls en dat die sewende koeël gebruik sou word om sy vark dood te maak. Dit is toe dat ek besef hier is 'n buitengewone jagter, een wat so ver van die huis af met net sewe koeëls sou jag. Later het ek uitgevind hoe goed hy hierdie geweer hanteer het wat hy "*Blondie*" genoem het, 'n Remington Model 721, in die 270 Winchester kaliber, wat hy gebruik het om vyf en vyftig dood te maak hoof van spel sonder om 'n enkele skoot te mis.

Voor die pastorie by Jeffersonville, wat gebou is met fondse wat deur die mense van Calgary, Kanada geskenk is, was 'n klipingang na die oprit. 'n Buurman en vriend, Broer Banks Wood, het 'n stuk grond langs die pastorie-eiendom gekoop en was van plan om 'n kliphuis daarop te bou. Broer Branham het hom aangeraai om dit nie te doen nie, omdat hy gevoel het die ligging sou ingeneem word wanneer 'n brug oor die Ohio-rivier vanaf Louisville eendag gebou word. Toe in 1957, het Broer Branham 'n visioen van die Here ontvang wat van toepassing was op hierdie eiendom. Hy het gesien hoe klippe op sy voorplaas rondlê, padboutoerusting en pale soos landmeterpale wat in sy voorplaas afgedryf is. 'n Jong man, wat deur Broer Branham beskryf word as 'n "*Ricky*", 'n slim stootskraper bestuurder, was besig om sy voorplaas op te skeur terwyl hy op die pad gewerk het.

In die visioen was Broer Branham ontsteld oor hierdie seun en het hy gevind dat hy die seun drie keer geslaan het voordat hy homself betrap het, en besef dat dit 'n gedrag was wat onbetaamlik was vir 'n bedienaar van die Evangelie. Hierop het hy by homself gedink hoe hy niemand so geslaan het vandat hy 'n bokser was nie. Toe het die Gees van die Here met hom gespreek en gesê: "*Omseil dit. Wanneer jy sien hoe hierdie stokke in jou voortuin afgery word, omseil dit.* " Hy het gekyk, en daar gesit by sy voorhek was 'n "prairie skoener", 'n bedekte wa soos die pioniers gebruik het toe hulle weswaarts getrek het. Sy vrou het regop langs die bestuurder se plek gesit, 'n span was vasgehaak, en sy kinders was almal gelaai en gereed om te gaan. Hy het opgeklim, die leisels opgetel en wes begin ry toe die prairie-skoener skielik sy eie stasiewa word. Dit was die einde van die visioen en hy het dit in sy boek van visioene opgeteken.

Eendag aan die einde van 1962, toe Broer Branham op die punt was om sy oprit te betree, het hy opgemerk dat die hek en heining gemerk is asof deur 'n kontrakteur se bemanning vir verwydering. Die straat moes verbreed word. In sy voortuin was daardie paaltjies wat hy in die visioen gesien het, neergedryf. Die ding het sy geheue vinniger gemaak: hy het in die visioenboek gekyk, en daar was dit: "*Wanneer hierdie dinge gebeur, draai weswaarts.* " Hy het vir sy gemeente van die vervulling in sy boodskap aan hulle gesê: "*Menere, is dit die tyd?"* in Desember 1962. Dit was die tyd vir hom om wes te trek. In Januarie van 1963 verhuis hy na Tucson.

In Julie 1965, terwyl ek saam met Broer Branham gekuier het, het hy my vertel van hoe hy die broers gevra het om die hek voor die pastorie in Jeffersonville af te breek, sodat die klippe gestoor kon word en later weer aanmekaargesit nadat die beoogde straatverbreding plaasgevind het. Ek het gesien hoe Broer Banks en van die ander broers daar buite werk met

slee en beitel en ywerig probeer het om die klippe te verwyder. Broer Branham het my hiervan vertel en vertel hoe die broers die hele dag lank gewerk het en daarin geslaag het om net twee of drie van die klippe te verwyder. Hy het gesê dat Broer Banks gesê het hulle moes die ding van soliede beton gemaak het en dat dit vir hulle onmoontlik was om dit af te breek. Hierop het Broer Branham weer die ou visioen onthou en na die boek gegaan. Daar was dit in die visioen dat hy daardie seun op 'n stootskraper gesien het wat daardie hek afbreek. Nou was dit duidelik dat die hek nie verwyder kon word voordat daardie seun en daardie stootskraper op die toneel aangekom het nie. Die hek is in daardie tyd ongeskonde gelaat.

Uiteindelik het die dag aangebreek. Broer Banks Wood was 'n getuie op die dag toe hulle die hek kom skuif het en sekerlik was daar die slim aleck "*Ricky*"-kind op 'n stootskraper wat in die rondte tol, hy was besig om die werf op te skeur, en teen die bome aangehardloop, net soos Broer Branham dit in die visioen gesien het. Dit het bewys dat die visioen van God was, en slegs bewerkstellig kon word op die manier wat God bepaal het.

In die boek Sagaria staan dit opgeteken:

> *5 En julle sal vlug in die dal van my berge-want die dal van die berge sal loop tot by Asal-en julle sal vlug soos julle gevlug het vir die aardbewing in die dae van Ussía, die koning van Juda. Dan sal die HERE my God kom, al die heiliges met U!*
> *6 En in dié dag sal daar geen lig wees nie, die sterre sal duister wees.*
> *7 En dit sal 'n enige dag wees wat aan die HERE bekend is-geen dag en geen nag nie; maar teen die aand sal dit lig word.*

Nou, is hierdie boodskap wat Broer Branham nie "*lig in die aandtyd*" gebring het nie? Kom dit nie in 'n tyd van koue, geestelike duisternis nie? Kyk na die stad Tucson. Dit lê uitgesprei op vier-en-twintighonderd voet bo seespieël en van wat ons nou weet, was dit 'n plek wat deur God gesalf is.

Volgens National Geographic, November 1965, het nóg die Papago nóg die Apache-Indiane ooit die Tucson-vallei beset. Die Papagos, die grootste vriendelike stam, en die Apaches, die mees oorlogsugtige stam, het net een bergreeks uitmekaar in hierdie gebied gewoon, en hulle het albei na die Tucson-vallei gekom om te aanbid. Die Indiane het gesê dat God in die Catalina-berge gewoon het. Hulle het 'n mate van openbaring van God gehad, want hulle het geglo in die Gelukkige Jagveld en die Groot Gees - die een God van die Heelal.

Kort nadat Broer Branham na Tucson verhuis het, het dit duidelik geword vir diegene van ons wat sy boodskap gevolg het dat vreemde dinge in die vooruitsig was. Daar was die tyd toe die snelwegpatrollieman hom gestop het terwyl hy op die pad van Phoenix na Tucson was en hom gevra het waarheen hy op pad is.

"*Jerusalem!*" het Broer Branham gesê.

"*Waar het jy vandaan gekom?*" het die beampte gevra.

"*Jerigo!*" het die antwoord gekom.

Sy antwoorde mag vir sommige vreemd lyk, maar ‘n ondersoek van die wêreldaard toon die duidelike ooreenkoms in breedtegraad van die twee Arizona-stede en hul Israeliese eweknieë. Daarbenewens is die hoogte van Jerusalem vier-en-twintighonderd voet, dieselfde as Tucson s’n.

Soos ons in vorige hoofstukke gesien het, het Broer Branham in Januarie 1963 in Tucson aangekom met die visioen van die engele en die geweldige ontploffing baie in sy gedagtes. Die visioen het hom baie ontstel, en hoewel hy nie bang was om te sterf nie, tog was hy besorg oor sy familie soos enige man sou wees. Dit was in hierdie toestand van beroering en terwyl hy die Here om ‘n antwoord gesmeek het dat hy een oggend wakker geword het, by die venster van sy woonstel uitgekyk het na ‘n ver plek in die Catalinas, en hoor hoe die Engel van die Here vir hom sê: Gaan daarheen. In daardie tyd het hy ‘n visioen gesien wat hy voorheen gesien het, iets wat hom na daardie plek in die berge aangetrek het. Die plek waarop sy blik gevestig het, was Sabino Canyon.

Omstreeks 08:30 daardie oggend het hy die canyon binnegegaan, so ver as moontlik aangery en te voet vertrek. Die groot massiewe klowe van die oostelike canyonmuur het vertikaal aan sy regterkant gestyg, hoër en hoër, op waar die arende vlieg. Hy het langs ‘n verlate pad opgeklim en dan reguit teen ‘n skuins afgrond opgeklim, en hy bevind homself “op waar die arende gevlieg het,” tussen ‘n paar kronkelende rotse. Hier het hy die teenwoordigheid van die Here gevoel en gekniel om te bid.

Hy het my persoonlik een keer, in Augustus 1965, vertel dat hy God vra om vir hom die betekenis van dit alles te wys, om vir hom ‘n antwoord vir homself te gee. Hy het voortgegaan om my te vertel van die tye toe hy so siek in sy maag was dat hy hierdie vetterige, wateragtige stof sou opgooi, na die platform gehelp moes word, en tog sy hande op kankergeteisterde mense geplaas het en die kanker verdwyn. Dit het gelyk of die geskenk vir enigiemand behalwe homself was. Vir so lank as ‘n jaar, het hy vertel, sou God sy aangesig van sy profeet afwend, hom toets en beproef. So hier was hy daardie oggend, hoog in Sabino Canyon, desperaat op soek na God vir ‘n antwoord vir homself met sy hande opgelig na God Almagtig toe die son net deur ‘n saal tussen die pieke kruip en skielik, die handvatsel van ‘n swaard het in sy hand geslaan.

Broer Branham het vertel van die swaard wat baie keer verskyn het, maar ek wil dit graag vertel soos hy my persoonlik gesê het. Ons het in die Holiday Inn koffiewinkel gesit. Ek onthou dat bo ons op die muur ‘n skild was met twee swaarde daarop gekruis. Broer Branham het sy mes opgetel, dit opgehou en gesê: “*Broer Pearry, dit was net so werklik soos hierdie mes wat ek in my hand hou.*” Hy het vertel hoe die handvatsel pêrel was en die wag van goud. Hy het vir my ‘n diagram op ‘n servet geteken wat gelyk het of die lem van agtien tot twintig duim lank was. Dit was skerp.

“Daar het dit geglinster in die son,” het hy gesê, “*toe daardie Stem praat.*”

“*Dit is die Koning se swaard,*” sê die Stem.

"*O.*" het hy gesê: "*'n swaard soos 'n koning 'n man mee ridder.* "

"*Nie 'n koning se swaard nie,* " het die Stem uitgeroep, "*Die Koning se Swaard!* "

Deur dit vir my te vertel, het hy vir my gesê: "*Broer Pearry, dit was nie 'n droom nie; dit was nie 'n visioen nie; dit was 'n letterlike swaard in my hand. Die son het daaruit weerkaats.* " Hy het vertel hoe hy sy oë gevryf het om te sien of hy slaap, maar dat dit eenvoudig geen droom of visioen was nie - dit was werklik.

Dit was toe dat die Stem met hom gepraat het en gesê het: *"Dit is die Derde Trek.* "

Na hierdie fantastiese ervaring in Sabino Canyon, is Broer Branham baie keer gelok om terug te keer na die canyon. Die gekartelde klippe tot hoog het 'n besondere aantrekkingskrag vir hom gehad. Hier staan hy en kyk uit en af na Tucson.

As agtergrond tot die volgende ervaring in Sabino, kom ons keer terug na 'n tyd in 1923 toe sy moeder, wat nie drome gehad het nie, op die punt was om te vertel van 'n droom wat sy oor hom gehad het. Hy het haar gestop en haar self die droom vertel, net soos Daniël die koning se droom vir hom onthou het. (Hy het dit dikwels later in sy bediening gedoen, en eintlik onthou vir mense wat hul drome na hom gebring het, besonderhede wat hulle uitgelaat het. Tog het sommige gesê dat hy hulle drome verkeerd vertel het, en vergeet dat dit hulle was wat die drome na hom gebring het, met die vertroue dat hy hulle die interpretasies kon vertel.) In sy ma se droom was hy weswaarts besig om 'n huis op 'n heuwel te bou toe ses sneeuwit duiwe na hom toe vlieg, op sy bors aangesteek, hul snawels teen sy wang geplaas en gekoer. Die aankoms van die ses duiwe was in 'n "S"-formasie en hulle het op dieselfde manier vertrek.

Nog 'n bietjie agtergrond word vereis. Die omgewing is die Mayo Clinic iewers in die 1950's. Broer Branham het daarheen gegaan uit 'n desperate behoefte om te weet hoe hy genees kan word van sy maagkwaal wat hom elke sewe jaar van sy lewe geteister het. Die dokters van die bekende kliniek het al hul toetse gedoen en hy het gewag vir die uitslag - miskien uiteindelik 'n antwoord op hierdie ellende wat hom van krag beroof en die lewe vir hom so versuur het. Daardie oggend toe hy wakker word, het hy in 'n visioen gegaan.

Hy het homself gesien as 'n sewejarige seun wat naby die hol stomp van 'n boom staan. Toe het dit gelyk of hy nie meer sewe was nie, maar 'n man van omtrent agt en dertig. Een of ander tipe van 'n vreemde diertjie wat soos 'n eekhoring gelyk het, het in die holte van die stomp gegaan en hy het 'n stok aan die stomp gevryf om dit uit te bring. Skielik het die dier uit die stomp gevlieg, op sy skouer beland en van skouer tot skouer gehardloop. In sy visioen het hy 'n mes gehad waarmee hy probeer het om die dier dood te maak, maar hy kon dit nie doen nie. Hy het sy mond oopgemaak om uit te roep "*Wha...!* " en die harige diertjie spring in sy bek, gaan in sy maag en begin oor en oor draai.

Hy het uit die visioen gekom en skreeu: "*O Here! Help my!*..."

'n Stem het stil met hom gepraat en gesê: *"Onthou dit is net ses duim lank.* " Die Stem het

herhaal: "*Onthou dit is net ses duim lank.* "

In die boek "*'n Man gestuur van God* " het Broer Branham gewonder of dit beteken dat die senuwee-maagtoestand nog net ses maande sou wees, of kan dit wees dat hy dit nog ses keer in sy lewe sou hê? Die regte antwoord was te vinde in Sabino Canyon.

Op 11 September 1965 het Broer Branham sy boodskap "*God se krag om te transformeer* " in Phoenix, Arizona, gebring. Ek en hy was daardie dag 'n rukkie saam. Dit was toe dat ek vir hom gesê het dat ek my besigheid in Texas sou verkoop, na Tucson sou trek, en daar 'n plek van aanbidding sou oopmaak vir diegene wat die boodskap in daardie stad gevolg het. Die volgende week op 18 September, terwyl hy in Tucson was, het Broer Branham gebel om te vra of ek saam met hom ontbyt sou eet. Ek het geredelik ingestem, en ons het ontmoet in die koffiewinkel by die Ramada Inn, waar ek gebly het. Hy het my vertel hoe senuweeagtig hy die afgelope paar weke was. Die probleme van die mense wat na die stad trek met geen plek van aanbidding nie, het swaar op hom begin lê. Hy het sy blydskap uitgespreek dat ek daardie situasie sou kom regstel.

Weer het hy my vertel van die ondervindinge van die swaard in Sabino en van die wolk oor die berg wat drie keer afgesak het. Hy het my gevra of ek sy nuwe huis gesien het wat hy aan die einde van die Catalinas bou. Ons was daardie dag so lank in die koffiewinkel dat ons middagete bestel het. Dit het my gepla dat ek so baie van sy tyd geneem het. Ek het daaraan gedink hoe, sedert die dag in Februarie 1964, toe ek vir hom die eerste keer gesê het dat ek hom as 'n profeet beskou het, ek het nog nooit na 'n stad gegaan waar hy teenwoordig was nie, maar dat hy my op 'n manier sou kontak, al sou ek nooit vir 'n onderhoud vra nie.

Elke keer as ons gesels het, het hy hierdie selfde ervarings oorgegaan. Dit was vir my so raaiselagtig, ek het hom gevra hoekom dit nodig moet wees, veral as so baie ander mense hom wou sien. Vandag by die Ramada Inn het ek hom weer gevra hoekom hy die tyd saam met my deurbring terwyl honderd ander mense hom graag sou wou sien, hy het eenvoudig gesê: "*Broer Pearry, dit is bedoel om te wees.* " Nou het ek geweet dat dit sekerlik bedoel was om te wees, want uit sy beskrywing van die gebeure in Sabino Canyon, kon ek die einste plekke opspoor waar dit plaasgevind het.

Op 19 September, die volgende dag, het Broer Branham in Grantway Assembly of God Church, Tucson, sy preek "*Dors* " gepreek. Die boodskap is deur middel van telefoonaansluiting uitgesaai. Toe op 20 September, het God hom weer teruggeroep na Sabino Canyon. In "*Wat is die aantrekkingskrag op die berg* " vertel hy hoe hy vroeg in die oggend opgestaan het, gevoel het om by sy venster uit te kyk en weer deur God herinner is aan daardie visioen van die klein eekhoringagtige wese. "*Daar is daardie eekhoring,* " het hy vir sy vrou gesê, terwyl hy sy Bybel geneem het en weer na die canyon mik.

Dit was later op die dag van 20 September dat ek en Broer George Smith by Broer Branham se woonstel gestop het. Ons was op pad na Beaumont waar ek, volgens Broer Branham se instruksies, was om George deur te bid tot die doop van die Heilige Gees. Broer George het gestop om vir Becky te groet voordat ons vertrek het. Broer Branham het na die voordeur gekom met sy Bybel vas. Ek kon sien dat hy gehuil het.

"*Broer Green,*" het hy gesê, "*onthou jy wat ek Saterdag vir jou gesê het oor so senuweeagtig wees?*"

Ek het geantwoord ek het onthou.

"*Wel, ek sal jou nie nou vertel nie,*" het hy voortgegaan, "*jy sal later daarvan leer. Iets het vanoggend gebeur wat my laat weet dat God gesê het ek sal regkom!*"

Broer George het omtrent daardie tyd by ons aangesluit en Broer Branham, wat na die weste gestaan het, sy regterhand na die noorde, het oor sy kop beduie en gesê: "*Ek het vanoggend in Sabino opgegaan. Ek het die roete opgegaan, daardie kurwe gemaak en teruggekom om waar daardie gekartelde klippe daar bo is, reg onder daardie saal, waar die swaard verskyn het. Voordat ek daar opgekom het, het die Here my besoek.*"

Hy het nie op daardie tydstip uitgebrei nie, so ek en Broer George het nie geweet wat gebeur het nie, maar ons het in elk geval met blydskap weggegaan.

Broer Branham het vir die volgende twee dae elke dag na Sabino teruggekeer, maar dit was eers op 2 Oktober, toe ek saam met Broer Marconda na Tucson gekom het om eiendom te ondersoek wat hy opgespoor het en gevoel het dat dit geskik sou wees vir 'n kerk, dat ek sou leer meer. Ons was by Broer Evan se diensstasie toe Broer Branham verbygekom het. Toe ons hom van die eiendom vertel, het hy gevra om dit ook te sien. Ek en Broer Marconda het in Broer Branham se stasiewa geklim en na die Sabino Canyon-gebied vertrek.

Ek onthou dat hy baie stadig gery het en dat dit ons vyf-en-veertig minute geneem het om van die diensstasie af na die aansluiting van Riverweg en Sabino Canyonweg te ry. Broer Marconda het voor gesit, ek het agter gesit, en dit was tydens hierdie rit wat Broer Branham vir my vertel het hoe die manne wat diakens van die kerk sou wees wat ek beplan het, outomaties sou inkom en die werk begin doen sonder enige bekommernis of aansporing van my kant af. Ek moes nie angstig wees nie, het hy vir my gesê, want God sou dit laat gebeur. Maar dit was ook in hierdie tyd dat hy ons vertel het van die wit duif wat verskyn het, van die woord "*arend*" wat op die rots geskryf is, en hoe hy 'n foto geneem het van die rots met die woord daarop geskryf. Sy woorde het ons baie opgewonde gemaak, maar ons het steeds nie 'n volledige begrip gehad van die betekenis van die gebeure in Sabino Canyon nie.

Ek het na Beaumont teruggekeer, en vandaar na Venezuela gevlieg op 'n predikingssending. Op 2 Oktober het ek vir die mense daar alles vertel wat ek van hierdie ervarings in Sabino geweet het, maar slegs uit die oogpunt van my beperkte kennis op daardie tydstip. Toe het ek in November 1965 saam met my gesin na Tucson verhuis. Ek het Sabino vir die eerste keer besoek en hierdie plekke begin sien waarvan Broer Branham gepraat het. Toe op Thanksgiving, het ons almal na Shreveport, Louisiana gegaan, en dit was daar waar Broer Branham "*Op die vlerke van 'n sneeuwit duif*" gepreek het dat ek uiteindelik ten volle verstaan het wat in Sabino Canyon op 20, 21 September gebeur het, en 22.

Op die oggend van 20 September, nadat die Here hom aan die eekhoringagtige wese

herinner het, het hy in Sabino Canyon geklim, na die plek waar die swaard verskyn het. Skielik toe hy ‘n kromme in die roete afrond, was daar die bont diertjie. Dit was nie ‘n eekhoring nie; om die waarheid te sê, dit was anders as enigiets wat hy nog ooit gesien het. Die dier het op iets gespring, gemis, en homself op ‘n cholla-kaktus gespits. ‘n Opwinding het deur hom gegaan toe hy geweet het dat dit ‘n teken van die Here was dat hierdie siekte wat dr. Ravensworth ongeneeslik verklaar het (nadat hy sy maag ondersoek en gesê het dat sy maagwand so hard was, is dit “opgedroog”) sou hom binnekort verlaat. Die volle openbaring was dat die “ses duim” van die skepseltjie beteken het dat hy die moeilikheid sou hê ses keer. Aangesien hy elke sewe jaar daaraan gely het en dit sy ses-en-vyftigste jaar was, het die sesde sewe jaar tydperk ten einde geloop en sou hy vir die res van sy dae vry wees van die siekte.

Die volgende dag, die 21ste, was hy weer terug, op pad na die gekartelde klippe waar die swaard verskyn het. Skielik was hy bewus van die teenwoordigheid van die Here. Hy het sy hoed afgehaal, rondgekyk, en daar op die roete was ‘n klein wit duif. Sy gedagtes het teruggekeer na die droom van die ses duiwe in ‘n “S”-formasie terwyl hy weswaarts besig was om ‘n huis te bou op ‘n heuwel. Hy het gesê hy het nog altyd geweet die sewende duif sou eendag verskyn. Nou hier was hy in die weste, besig om ‘n huis op ‘n heuwel te bou en die sewende duif het na hom gekom. Hy het dit geneem soos dit bedoel was, ‘n teken van bo - van God se suiwer soet liefde - op die vlerke van ‘n sneeuwit duif; soos God Noag besoek het - met ‘n duif; soos God getuig het van die doop van Jesus in die Jordaan - met ‘n duif.

Op 22 September het hy weer in die canyon op pad gevind. Hy het die vorige dag met blydskap teruggekeer huis toe en nou gaan hy terug om die Here te loof en te dank. Hy het by ‘n vurk in die roete gekom waar hy altyd die oostelike draende tak geneem het. Vanoggend het hy sterk aangetrokke gevoel om die westelike tak by hierdie vurk te vat. Hy het die hele oggend in die grootsheid van die canyon, langs hierdie westelike tak van die roete, deurgebring. Hy het ‘n drankie van die koel sprankelende water by die spruit gedrink en teen die middaguur het hy teruggegaan met die roete.

Hy het stilgehou om in die skaduwee te rus en teen ‘n rots geleun wat hy beskryf as omtrent sewentig ton. Die Stem het vir hom gesê: “*Waarteen leun jy?*” Hy het vinnig van die rots af teruggedruk om dit te ondersoek en daar, in wit kwarts aan die kant van die rots geskryf, was die woord “*Eagle*” [arend]. (Onthou sy boodskap oor die arend en die duif, hoe hy altyd gesê het die duif sal die arend lei en dit sal die arendboodskap wees wat die Bruid na die ander kant sou neem.)

Hoe die woord “*arend*” in daardie rots gekom het, weet niemand nie, maar daar, geskryf in die kant van die rots op omtrent die hoogte van die profeet se hart terwyl hy teen die rots geleun het, is die woord “arend.” Die volgende dag het hy teruggekeer om die rots te fotografeer. Hy het daardie dag altesaam agtien foto’s geneem. Hulle is kort hierna ontwikkel, maar niemand het ten volle geweet van die ervarings totdat hy “*Op die vlerke van ‘n sneeuwit Duif*” gepreek het nie. Na hierdie preek het dit natuurlik vir almal baie beteken, want daar was nooit ‘n diens waar die teenwoordigheid van die Here meer gevoel is nie as daardie aand in Shreveport. Hoe ons aan hierdie ervarings gedurende die week van die ongeluk gedink het, en probeer om die betekenis van die Sabino-besoeke te versoen met die

kontrasterende afgryse van die ongeluk. Alhoewel ons nie die betekenis op daardie tydstip kon vind nie, is daar een ding waarvan ons almal seker kan wees, God het Sy profeet liefgehad, want Hy het vir hom 'n teken gestuur - op die vlerke van 'n duif.

In Maart 1966 het Broer Billy Paul, toe hy die las van sy eensaamheid aan my vertel het, opgemerk hoe hy enigiets sou gee om die plekke in Sabino te kan vind waar God sy vader besoek het. Ons het die foto's en die negatiewe saam ondersoek. Terwyl ons hulle ondersoek het, is my geheue deur sommige van die tonele aangestoot. Dit het gelyk of ek hulle begin herken het.

Ons het by die een gekom wat soos 'n arend lyk wat hoog sit, met sy vlerke teruggetrek en oor sy regterskouer kyk. Ek het nie daardie formasie gesien nie, maar ek het opgemerk dat ek gedink het ek sal daardie ongewone rots kan vind, selfs al moet ek 'n vliegtuig huur om dit te doen. Skielik het dit gelyk of die sleutel tot Eagle Rock iewers op hierdie foto's lê. Broer Branham was nie 'n kamera-entoesias nie, maar hy het vir ons 'n rekord van die pad na Eagle Rock nagelaat. Die een prent van Eagle Rock het duidelik die woord "*arend*" gewys wat in wit aan die kant (eerder in die kant) van die rots geskryf is. Broer Billy Paul het daardie prentjie Sondagaand kerk toe gebring om die gemeente te wys.

Die ervaring om na die foto's te kyk en met Broer Billy Paul te praat het my hart so geroer dat ek Maandag heeldag daardeur gespook is. Op Dinsdagmiddag, 13 Maart 1966, presies drie jaar na die dag dat Broer Branham Tucson verlaat het op pad na Jeffersonville om die Seëls te verkondig, het ek en Broer Harold McClintock na Sabino gegaan om ons soektog te begin.

Ons het nie vroeër die motor geparkeer nie of ek het dadelik een van die formasies herken wat op een van Broer Branham se foto's verskyn het, maar ek het besef die hoek was anders; hy was blykbaar iewers op die helling en kyk horisontaal na die formasie. So het dit gegaan terwyl ons ons soektog voortgesit het, met 'n konstante delf in my geheue wat die profeet vir my gesê het dat dit 'n gawe van God is, en 'n noukeurige vergelyking van hoeke en afstande met dié wat deur die foto's openbaar word.

Later het ek ontdek dat hierdie eerste foto van die gekartelde rotse was waar die swaard verskyn het. Die massiewe blase op die agtergrond, die saal waardeur die son geskyn het om die swaard te laat glinster, hulle het albei vertel dat dit die plek moet wees. ('n Latere toets het aan die lig gebring dat dit die enigste plek op die oostelike helling was wat omstreeks 10:00 die oggend deur die sonstrale verlig sou word op die datum in Januarie toe die swaard verskyn het.) Broer Branham het sy kamera presies gerig op die gekartelde rotse waar die sonlig daardie tyd van die oggend inslaan. Die bewyse is oorweldigend.

Ek en Broer McClintock was verheug oor hierdie eerste ontdekking, en ek het die roete gehaas, met die doel om die gekartelde rotse op die foto te bereik. Toe ons by 'n vurk in die roete kom, het my geheue die woorde van die profeet weergalm, "...*Ek was teruggetrek na die weste...*" Ons het langs die westelike roete uitgeslaan, 'n entjie afgelê sonder 'n ander bemoedigende teken, toe ons terugkyk langs die roete kon ons sien dat die hoek en afstand was albei reg vir die plek vanwaar Broer Branham die gekartelde rotsformasie afgeneem het. Dit was toe dat ek geweet het dat die profeet hierdie roete na die rots gestap het met die

woord "*arend"* daarop en dat agter my die plek op die oostelike roete was, waar die swaard verskyn het.

Ons het 'n kromme in die roete gerond en daar was duidelik, asof dit deur 'n kunstenaar geskilder is, die groot rotsformasie wat so baie soos 'n arend lyk, vlerke gevou, terugkyk oor sy skouer. Weereens was die formasie reg, maar die hoek was verkeerd. Die profeet moes direk onder gestaan het toe hy dit gefotografeer het. Nou was dit bo enige skadu van twyfel duidelik dat ons op die profeet se spoor was. "*Hy was nie hier nie,"* het ek geskree, "*maar hy was vorentoe en kyk daarna op."*

Ons stormloop langs die roete is gestop toe ons 'n groot rots gesien het wat gelyk het of dit die rots kon wees waar die woord "*arend"* verskyn het. 'n Noukeurige ondersoek het aan die lig gebring dat daar 'n paar klein wit letters op die rots kan wees, miskien 'n woord, maar nie baie duidelik nie. Die woorde van die profeet het teruggekom: "*Gee alles die woordtoets.*" Nou het hierdie rots gelyk of dit die een kan wees, behalwe vir een detail; die profeet het gesê dat dit sewentig ton weeg en dat hierdie rots nie meer as twee ton sou wees nie. Broer McClintock het begin om 'n skets van die besonderhede van die rots te maak vir latere vergelyking met die foto. Terwyl hy dit gedoen het, het ek vir hom gesê dat ek met die roete sou ophardloop en kyk of ek die plek kon kry waaruit die profeet die foto van die groot steenarend geneem het.

Soos ek van die roete af beweeg het, kon ek ander formasies sien wat ek maklik kon herken van die foto's wat Broer Branham geneem het. Uiteindelik, 'n paar meter verder, het ek gestop om Broer McClintock te bel. Ek het opgewonde gesê ek glo dit is iewers in hierdie omgewing waar die foto geneem is. Toe ek na my regterkant draai, my rug na die krans toe dit wegval, vind ek skielik my oë gefokus op 'n rots, nie net 'n rots nie, maar in die rots, duidelik, die letters E-a-g-l-e, in wit in die rots geskryf.

Voordat ek die woorde kon loslaat om vir Broer Harold te skree, was ek op my knieë en dank God dat Hy my deur die Heilige Gees gelei het na die woord "*arend"* wat in 'n rots geskryf is.

Sedertdien ander het Broer Branham se foto's geneem en dit vergelyk tot hulle tevredenheid dat dit die plek was. Onthou die woorde van Jesus waar Hy gesê het dat as mans hulle lof sou ophou, die klippe sou uitroep. Ek sê dat Sabino Canyon 'n fisiese getuienis teen die wêreld is vir diegene wat hierdie boodskap ontken het.

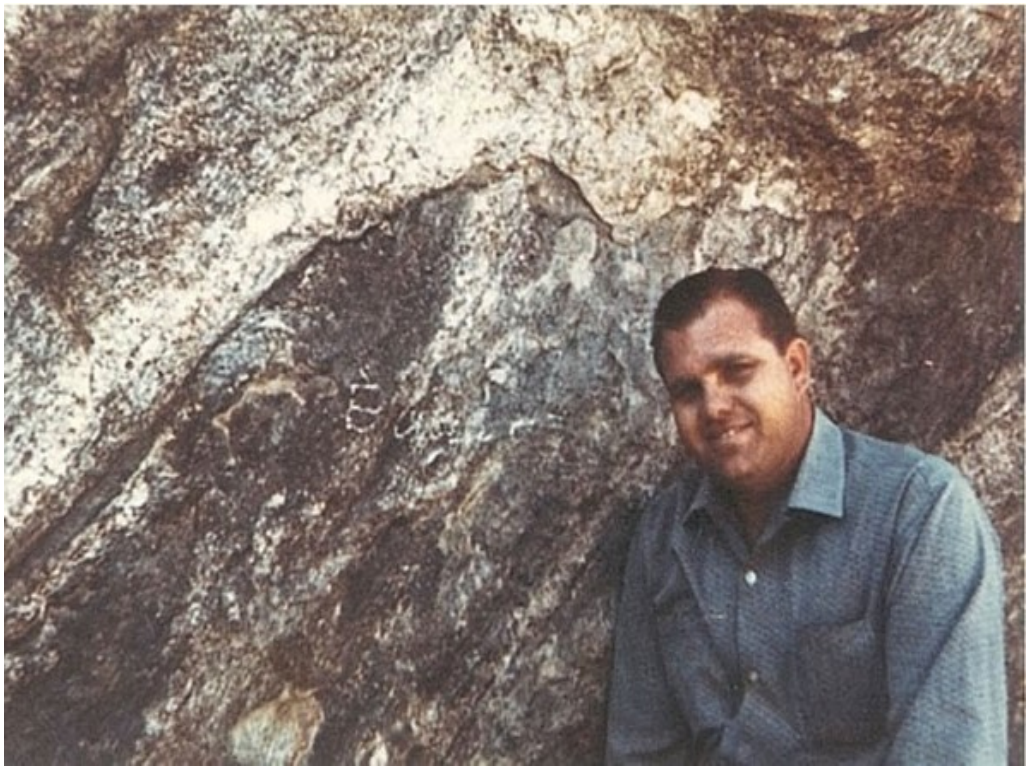

Die outeur by Arend Rots.
Let op die woord "Eagle" wat in wit kwarts ingebed is.

http://www.believersnewsletter.org

info.bnl.ministries@gmail.com